

Vyvěšeno dne: 11. 3. 2026

Svěšeno dne: 26. 3. 2026

25 Cdo 959/2025-541

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Vojtka a soudců JUDr. PhDr. Filipa Havrdy a JUDr. Hany Tiché v právní věci žalobců: a) **Jaroslav Strnad**, b) **Kateřina Strnadová**, oba bytem Smetanova 635, 468 41 Tanvald, oba zastoupení Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Klokotská 103/13, 390 01 Tábor, proti žalované: **Nemocnice Jablonec nad Nisou, p.o.**, IČO 00829838, se sídlem Nemocniční 4446/15, 466 01 Jablonec nad Nisou, zastoupená Mgr. Davidem Rolným, advokátem se sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec, za účasti: **Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group**, IČO 63998530, se sídlem Pobřežní 665/23, 186 00 Praha 8, jako vedlejší účastnice na straně žalované, o omluvu a zaplacení 10 029 778 Kč, vedené u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 13 C 42/2022, o dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 11. 2024, č. j. 35 Co 133/2023-509, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 6. 1. 2025, č. j. 35 Co 133/2023-516, takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 11. 2024, č. j. 35 Co 133/2023-509, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 6. 1. 2025, č. j. 35 Co 133/2023-516, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Mezitímním rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 7. 2. 2023, č. j. 13 C 42/2022-262, bylo rozhodnuto, že právní základ žalobou uplatněného nároku na omluvu a náhradu újmy je opodstatněný s tím, že o jeho výši, znění omluvy a náhradě nákladů řízení

bude rozhodnuto v konečném rozsudku. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobci domáhali omluvy a uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci a) 5 141 009,50 Kč a žalobkyni b) 5 000 000 Kč jako materiální a nemateriální újmu způsobenou žalovanou, která chybným postupem při porodu způsobila smrt jejich syna. Soud prvního stupně uzavřel, že žalovaná postupovala non lege artis. Provedení císařského řezu indikovala opožděně, CTG záznamy nebyly řádně vyhodnocovány, nebylo na ně reagováno, nebyly dávány do souvislosti s průběhem porodu a nedošlo ani k včasnému informování starší lékařky. Pokud by žalovaná postupovala řádně, dítě by se narodilo i přes velamentózní úpon pupečníku živé a resuscitovatelné. Zjištění soudu prvního stupně byla postavena zejména na závěrech znaleckého posudku prof. MUDr. Zdeňka Hájka, DrSc., znalce z oboru zdravotnictví, odvětví gynekologie a porodnictví, ze dne 25. 10. 2021 (dále jen „znalecký posudek prof. Hájka“), a znaleckého posudku Ústavu pro péči o matku a dítě ze dne 18. 9. 2022 (dále jen „znalecký posudek ÚPMD“), přičemž soud prvního stupně vysvětlil (viz body 30 až 34 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně) důvody, pro které nevyšel ze znaleckého posudku zpracovaného znaleckou kanceláří Medical Law Advisory s.r.o. ze dne 7. 7. 2022 (dále jen „znalecký posudek MLA“) a pro které zamítl návrh žalované na vypracování revizního znaleckého posudku.

2. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 14. 11. 2024, č. j. 35 Co 133/2023-509, ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 6. 1. 2025, č. j. 35 Co 133/2023-516, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů a o náhradě nákladů státu. Odvolací soud se neztotožnil s důvody, pro které byly soudem prvního stupně odmítnuty závěry znaleckého posudku MLA (viz body 30 až 35 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu) a s ohledem na mezi znalci připuštěnou vysokou míru subjektivitu a častou neshodu týkající se identifikace patologických jevů v CTG záznamu ustanovil revizním znalcem znalecký ústav Fakultní nemocnice Bulovka (dále také jen „revizní znalec“). Revizní znalec vypracoval revizní znalecký posudek ze dne 30. 7. 2024, č. ZP 47/2024, jehož zpracovatele prof. MUDr. Michala Zikána, DrSc., odvolací soud vyslechl. Odvolací soud po doplnění dokazování uzavřel, že odpovědnost žalované za vzniklou újmu není dána. Závěr soudu prvního stupně o opožděném a zásadně chybném vyhodnocení CTG záznamu žalovanou odvolací soud odmítl, jestliže mladší lékařka žalované z podnětu porodní asistentky zaznamenala patologii porodu ve 3:15 hod., tento stav byl ve 3:18 hod. verifikován starší lékařkou a bylo okamžitě rozhodnuto o provedení císařského řezu, který byl prováděn od 3:34 hod. a jestliže jako patologický při důsledném dodržení klasifikačních pravidel FIGO 2015 bylo možno hodnotit CTG záznam nejdříve ve 3:17 hod. Patologický stav nebyl způsoben velamentózním úponem pupečníku zaznamenaným CTG ani jinými jednoznačnými projevy vyvolávajícími podezření žalované, které by mělo vést k rozhodnutí o ukončení spontánního porodu císařským řezem dříve než v 3:17 hod., resp. v době (podle znaleckého posudku ÚPMD do 2:40 hod.), kdy by takové rozhodnutí a následný zákrok pravděpodobně znamenaly zachování života dítěte. Odvolací soud zároveň uzavřel s ohledem na závěry revizního znaleckého posudku, že posouzení předepsané četnosti kontrol a hodnocení CTG není pro vzniklý následek relevantní.

3. Rozsudek odvolacího soudu napadli včasným dovoláním žalobci, kteří jako v rozhodování odvolacího soudu dosud neřešenou předkládají otázku, zda je soud povinen ustanovit revizního znalce v situaci, kdy má k dispozici dva posudky, které považuje za úplné, srozumitelné, přesvědčivé, logické a bezrozporné a proti nim stojí posudek, který sice dochází k opačnému odbornému závěru, není však podle soudu dostatečně odůvodněn, a to vše v situaci, kdy jeden z posudků předložených žalobci pracoval i s posudky dříve zpracovanými a vyjádřil se k jejich závěrům. Odvolací soud danou otázku posoudil chybně,

příčemž nezohlednil ani revizní povahu znaleckého posudku ÚPMD a nevzal v úvahu ani možnost znalců vzájemně reagovat při odborné konfrontaci. Soud prvního stupně vytýkal znaleckému posudku MLA nepřezkoumatelnost, kterou se nepodařilo odstranit ani výsledkem jeho zpracovatele. Měl-li soud prvního stupně zároveň dva úplné, srozumitelné, přesvědčivé, logické a bezrozporné znalecké posudky, neměl důvod a ani povinnost zadávat revizní znalecký posudek. Při vypracovávání znaleckého posudku ÚPMD měl znalec k dispozici znalecký posudek prof. Hájka a znalecký posudek MLA a přes vyjádření doc. MUDr. Aleny Měchurové, CSc., šlo svou povahou o revizní znalecký posudek, což je z jeho textu patrné. Soud prvního stupně se mohl opřít o podrobné a přesvědčivé vyjádření znalců k dříve vypracovaným znaleckým posudkům. Řetězení revizních znaleckých posudků nevede ke kvalitnějšímu rozhodnutí a je to primárně soud prvního stupně, kdo provádí dokazování a komplexně hodnotí všechny důkazy. Respektování procesních zásad při hodnocení důkazů je otázkou právní. Hodnocení důkazů odvolacím soudem a jeho skutkové závěry jsou výrazem zjevného faktického omylu či logického excesu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2273/14). Znalecký posudek má povahu ústního důkazu a rozhodnutí soudu prvního stupně se opírá do značné míry o to, jak znalci obhájili závěry svých znaleckých posudků. Soud prvního stupně se stejným způsobem snažil neúspěšně odstranit pochybnosti o obsahu a závěrech znaleckého posudku MLA. Je nepochybné, že výslech znalců byl pro vytvoření skutkových zjištění soudu prvního stupně podstatný. Oproti tomu odvolací soud, který měl pochybnosti o jeho skutkových zjištěních vycházejících v rozhodující části ze znaleckých posudků provedených v řízení před soudem prvního stupně, znalce nevyslechl, přestože k tomu byl povinen. Odvolací soud se při řešení otázky, zda byl povinen před případným zadáním revizního znaleckého posudku zopakovat důkazy provedené soudem prvního stupně, odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (nálezy ze dne 13. 12. 2023, sp. zn. IV. ÚS 205/23, a ze dne 17. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 1180/14) i soudu dovolacího (rozsudky ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1472/2017, a ze dne 8. 7. 2009, sp. zn. 26 Cdo 2530/2008). Odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího i při řešení otázky, zda je odvolací soud povinen po zpracování revizního posudku vyslechnout také znalce, o jejichž posudky se opíral soud prvního stupně. Žalobci provedení těchto důkazů navrhovali, avšak odvolací soud na jejich návrhy nijak nereagoval. Žalobci stran přípustnosti dovolání odkazují na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2023, sp. zn. 23 Cdo 2391/2022, ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4562/2010, ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014, a ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2414/2008, přičemž jde o natolik specifickou otázku, že je možné ji kvalifikovat i jako otázku, která doposud v rozhodovací praxi řešena nebyla, čemuž by napovídalo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2023, sp. zn. 23 Cdo 2391/2022. Podle názoru žalobců se principálně neliší situace, kdy existují dva či více „nerevizních“ znaleckých posudků s odlišnými závěry od situace, kdy vedle sebe stojí znalecký posudek či posudky „nerevizní“ a posudek revizní, jestliže z právní úpravy ani logiky věci nevyplývá vyšší důkazní síla revizního znaleckého posudku. Odvolací soud neidentifikoval žádné vady nebo chyby znaleckého posudku prof. Hájka ani znaleckého posudku ÚPMD. Takové vady nevyplývají ani z revizního znaleckého posudku, což potvrdil i revizní znalec s tím, že rozdílnost jejich závěrů vychází z rozdílného hodnocení konkrétní křivky CTG záznamu. Žalobci považují závěr revizního znaleckého posudku za zjevně nesprávný, jestliže revizní znalec konstatoval, že postup zdravotnického personálu odpovídal pravidlům vědy a uznávaným medicínským postupům, což nebyl s ohledem na prokázané nekontrolování CTG záznamů mezi 1:30 a 2:50 a nevyšetření žalobkyně ani poté, co u ní došlo k zakrvácení s koagulami. Odvolací soud pochybení žalované zčásti pominul a zčásti relativizoval. Relevantní názor si však mohl učinit až po konfrontaci znalců, přičemž znalce s opačným odborným názorem byl povinen minimálně vyslechnout. Postup

odvolacího soudu je zároveň v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 4. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 510/2003) a odporuje i judikatuře Ústavního soudu (náleze ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 1738/16), jestliže neprovedl žalobci opakovaně navrhané výsledky prof. Hájka, znalce ÚPMD a ani důkaz dodatkem č. 2 znaleckého posudku ÚPMD a svůj postup neodůvodnil. Žalobci navrhli, aby byl dovoláním napadený rozsudek změněn a byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně.

4. Žalovaná ve vyjádření k podanému dovolání uvedla, že odvolací soud nehodnotil soudem prvního stupně provedené důkazy odlišně anebo tak, že by z nich bylo možno dospět k jinému skutkovému závěru, a proto nebyl povinen zopakovat dosud provedené důkazy. Odvolací soud pouze vyhodnotil, že skutková zjištění soudu prvního stupně vzbuzují pochybnosti. Důvody, které vedly odvolací soud k zadání revizního znaleckého posudku byly řádně vysvětleny a revizní znalecký posudek měl být vypracován již v řízení před soudem prvního stupně, jestliže přes konfrontaci znalců zpracovatel znaleckého posudku MLA na svých závěrech trval. Tvrzení žalobců, že znalecký posudek ÚPMD měl povahu revizního znaleckého posudku, je účelové. Skutečnost, že tento posudek nebyl přes své označení revizním znaleckým posudkem potvrdila znalkyně doc. MUDr. Alena Měchurová, CSc. Žalovaná navrhla, aby bylo dovolání žalobců zamítnuto.

5. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2022, (dále jen „o. s. ř.“), a dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenými advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a proto se zabýval jeho přípustností podle § 237 o. s. ř. a tím, zda je důvodné.

6. Znalecký posudek je jedním z důkazních prostředků (§ 125, § 127 o. s. ř.), který soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle § 132 o. s. ř., od jiných se však liší tím, že odborné závěry v něm obsažené nepodléhají hodnocení soudem podle zásad § 132 o. s. ř. Soud hodnotí přesvědčivost posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění jeho závěrů a soulad s ostatními provedenými důkazy. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1561/2010). Soud však nemůže nahradit odborné závěry znalce vlastním názorem. Má-li soud v tomto směru pochybnosti, může znalece podle § 127 odst. 2 o. s. ř. požádat o vysvětlení, popř. mu může uložit, aby neúplný posudek doplnil, či aby odstranil nejasnosti nebo jiné nedostatky znaleckého posudku, popř. vypracoval posudek nový. Pokud by to nevedlo k výsledku, může soud nechat znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem.

7. Podle ustálené judikatury dovolacího soudu lze v případě rozporu mezi dvěma znaleckými posudky rozhodnout o přezkoumání těchto posudků dalším znalcem, příp. znaleckým ústavem, ovšem jen v případě, že soud sám tento rozpor po slyšení obou znalců neodstraní (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1290/2007), respektive že přezkoumání závěrů znaleckého posudku dalším posudkem jiného znalce, vědeckého ústavu nebo jiné instituce (tzv. revizní znalecké zkoumání) je namíště tehdy, jestliže znaleckým dokazováním nebyly objasněny všechny skutečnosti potřebné k rozhodnutí ve věci, k nimž je třeba odborných znalostí, popř. jestliže soud má k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce a pro tyto rozpory, které se nepodařilo v řízení odstranit, nemohou být tyto znalecké posudky podkladem pro rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001). V rozsudcích ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4562/2010, a ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014,

pak Nejvyšší soud dodal, že má-li soud při rozhodování k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce, musí je zhodnotit v tom smyslu, který z nich a z jakých důvodů vezme za podklad svého rozhodnutí a z jakých důvodů nevychází ze závěru druhého znaleckého posudku; pro tuto úvahu je třeba vyslechnout oba znalce. Jestliže by ani takto nebylo možné odstranit rozpory v závěrech znaleckých posudků, je třeba dát tyto závěry přezkoumat jiným znalcem, vědeckým ústavem nebo jinou institucí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2022, sp. zn. 25 Cdo 3416/2020).

8. Soud prvního stupně zpracovatele znaleckých posudků vyslechl a postupem naznačeným v judikatuře odůvodnil, proč se rozhodl vyjít ze závěrů znaleckých posudků ÚPMD a prof. Hájka. Odvolací soud měl pochyby o skutkovém stavu zjištěném soudem prvního stupně za pomoci znaleckého zkoumání, tyto pochyby zdůvodnil, a tak je otázka směřující k postupu soudu považujícího znalecké posudky za úplné, srozumitelné, přesvědčivé, logické a bezrozporné, ryze hypotetická a přípustnost dovolání nezakládá. Účelem dovolacího řízení totiž není řešit dovolatelem předestřené teoretické (hypotetické) otázky bez podstatnějšího významu pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 28 Cdo 316/2019, ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3648/2018, či ze dne 18. 5. 2020, sp. zn. 32 Cdo 1078/2020).

9. Otázka, zda je odvolací soud povinen po zpracování revizního posudku vyslechnout také znalce, o jejichž posudky se opíral soud prvního stupně, přípustnost dovolání rovněž nezakládá. Nejde o otázku v rozhodování dovolacího soudu neřešenou a ani otázku řešenou odvolacím soudem v rozporu s judikaturou dovolacího soudu. Jestliže odvolací soud po řádném provedení revizního znaleckého posudku a výslechu zpracovatele revizního znaleckého posudku dospěje k závěru, že disponuje dostatečnými skutkovými závěry pro posouzení věci, a považuje následný výslech ostatních znalců za nadbytečný, není tomuto postupu v případě jeho řádného odůvodnění co vytknout (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2025, sp. zn. 25 Cdo 373/2025). Nejvyšší soud ostatně ve své judikatuře nikde nevyslovil názor, že poté, co soud provede důkaz revizním znaleckým posudkem, musí být vyslechnuti znalci, jejichž posudky byly předmětem revize, a musí být vyžádána jejich reakce na závěry revizního posudku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2023, sp. zn. 23 Cdo 2391/2022).

10. Dovolání je však přípustné a důvodné, neboť odvolací soud se při řešení zbylých dvou otázek předložených dovolateli odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

11. Soudu nelze v žádném případě upírat možnost, aby zhodnotil provedené důkazy na základě volné úvahy ve smyslu § 132 o. s. ř., pokud hodnocení takových důkazů odpovídá zásadám logického uvažování a jejich vnitřní skloubenosti a návaznosti. Odvolací soud není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil soud prvního stupně. Dospěje-li však k závěru, že tento skutkový stav neobstojí a je třeba jej změnit či doplnit, musí tak ovšem učinit způsobem předepsaným v § 213 o. s. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2024, sp. zn. 23 Cdo 3317/2023). Soud prvního stupně odůvodnil skutečnost, že nevezal za podklad svého rozhodnutí znalecký posudek MLA, tím, že tento posudek klasifikuje bez zdůvodnění a jakéhokoli rozboru záznam CTG v době od 1:30 hod. do 2:50 hod. jako nikoli patologický, nepracuje s informací o zakrvácení žalobkyně, a že znalec neměl kompletní zdravotnickou dokumentaci. S prvním důvodem se odvolací soud (přes shodný závěr o neexistenci explicitní odpovědi znalce) neztotožnil pro pochybnosti o jednoznačné správnosti závěru znaleckého posudku ÚPMD, s druhým důvodem s odkazem na písemné vyhotovení znaleckého posudku MLA a výslech jeho zpracovatele a tím, že informace o silném zakrvácení vychází pouze z tvrzení žalobců a nikoli ze zdravotnické dokumentace, a s třetím důvodem tak, že nedostatek dokumentace se vztahoval k údajím o silném zakrvácení, který naopak akcentoval znalecký posudek ÚPMD. Odchýlil-li se odvolací soud od skutkových zjištění soudu prvního

stupně, aniž by dokazování zopakoval (§ 213 odst. 2 o. s. ř.), představuje jeho postup porušení práva na spravedlivý proces (srov. mimo jiné dovolateli odkazované nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2023, sp. zn. IV. ÚS 205/23, a ze dne 17. 2. 2015, II. ÚS 1180/14, případně rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1472/2017, a ze dne 8. 7. 2009, sp. zn. 26 Cdo 2530/2008). Měl-li tedy v dané věci odvolací soud pochyby o skutkovém stavu, z něhož vyšel soud prvního stupně po výslechu zpracovatelů všech znaleckých posudků, měl tyto důkazy zopakovat a zjednat si tak rovnocenný podklad pro jejich hodnocení, případně měl zákonu odpovídajícím způsobem vyložit, z jakých důvodů nebylo zapotřebí konkrétní důkaz provedený v řízení před soudem prvního stupně zopakovat, což se nestalo. Pochyby odvolacího soudu, byť precizně odůvodněné, měly vést k opakovanému výslechu zpracovatelů znaleckých posudků a možnému odstranění rozporů v jejich závěrech. Nepokusil-li se odvolací soud rozporů v závěrech znaleckých posudků odstranit výslechem znalců, případně jejich konfrontací, je jeho postup zároveň v rozporu se závěry dovolacího soudu vyjádřenými v usnesení ze dne 28. 6. 2022, sp. zn. 25 Cdo 3416/2020. Ze shora uvedené judikatury je zřejmé, že výslechy znalců by měly předcházet reviznímu znaleckému zkoumání. Byl-li již revizní znalecký posudek vyhotoven, lze jejich výslechy provést v přítomnosti revizního znalce, případně před vyhotovením dodatku revizního znaleckého posudku. V dané věci nelze odhlédnout ani od toho, že rozdílné závěry znaleckých posudků jsou dány téměř výlučně odlišnou interpretací kardiologických záznamů.

12. Rozhodování o tom, které důkazy soud provede a které nikoliv, nesmí být podle ustálené judikatury Ústavního soudu i soudu dovolacího výrazem libovůle. Důvody, proč nebylo důkazním návrhům vyhověno, musí být v rozhodnutí adekvátně vysvětleny, zejména jedná-li se o důkazní návrhy toho z účastníků, jenž byl ve sporu neúspěšný (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2900/2010, ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2870/2011, ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 22 Cdo 135/2017, ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. 32 Cdo 5003/2015, a ze dne 15. 5. 2019, sp. zn. 32 Cdo 2570/2017). Obzvláště důsledné a přesvědčivé vypořádání důkazních návrhů odvolacím soudem je nezbytné především v situaci, v níž navržené důkazy mají prokázat jiný než soudem zjištěný stav (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2021, sp. zn. 22 Cdo 2055/2020). Odvolací soud fakticky zamítl důkazní návrhy žalobců na provedení dodatku č. 2 znaleckého posudku ÚPMD ze dne 3. 11. 2023, č. 067077/2023 a dodatečný výslech zpracovatelů znaleckého posudku ÚPMD a prof. Hájka, aniž by v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, z jakého důvodu tyto důkazy neprovedl. Takový postup je v rozporu nejen se shora uvedenou judikaturou Nejvyššího soudu, ale také s žalobci odkazovaným náležením Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 1738/16.

13. Jelikož napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení, Nejvyšší soud jej podle § 243e odst. 1 zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 3 o. s. ř.). V dalším řízení budou nalézací soudy postupovat v souladu s předestřenou judikaturou týkající se dokazování znaleckými posudky a tzv. opomenutých důkazů. Nalézací soudy tedy vyslechnou znalce (bude-li to možné v přítomnosti revizního znalce), jejichž posudky byly předmětem revize. Revizní znalec na základě takto doplněných pokladů vyhotoví dodatek revizního znaleckého posudku, v němž zodpoví otázku, zda na svých závěrech setrvává, vysvětlí a odstraní rozporů jednotlivých posudků ohledně hodnocení, kdy údaje z CTG začaly vykazovat patologické hodnoty (klasifikační pravidla FIGO 2015). Budou-li v řízení účastníky učiněny další důkazní návrhy, jimž nebude vyhověno, nalézací soudy adekvátně vysvětlí, proč se tak stalo.

14. Právní názor dovolacího soudu je pro další řízení závazný. V novém rozhodnutí o věci soud znovu rozhodne o náhradě nákladů řízení, včetně řízení dovolacího (§ 243d odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 26. 2. 2026

L. S.

JUDr. Petr Vojtek v. r.
předseda senátu